

Harebruden

Der var engang en kone, som boede sammen med sin datter. De havde en dejlig kålhave, og en vinterdag kom en hare løbende og gav sig til at æde af den. "Gå ud og jag den væk," sagde konen til datteren, og pigen gik derud. "Væk med dig, du æder jo al kålen," sagde hun. "Kom og sæt dig på min hale og rid hjem med mig," sagde haren, men hun ville ikke. Næste dag kom haren igen og åd af kålen, og konen sagde til sin datter: "Gå ud og jag den væk," og pigen gik derud. "Væk med dig, du æder jo al kålen," sagde hun. "Kom og sæt dig på min hale og rid hjem med mig," sagde haren, men hun ville ikke. Dagen efter kom den igen, og konen sagde til sin datter: "Gå ud og jag den væk," og pigen gik derud. "Væk med dig, du æder jo al kålen," sagde hun. "Kom og sæt dig på min hale og rid hjem med mig," sagde haren. Pigen gjorde det og haren løb med hende hjem til sin hytte. "Kan du nu lave grønkål og hirsegrød, så går jeg ud og indbyder folk til bryllup," sagde den.

Skal jeg fortælle dig, hvem bryllupsgæsterne var? Det var alle harerne, og kragen var præst og ræven degn, og alteret var lige under regnbuen.

Pigen følte sig så ene og var meget bedrøvet. Haren kom nu til hende og råbte: "Luk op, luk op, her er alle bryllupsgæsterne i strålende humør." Men hun svarede ikke, græd bare. Haren gik så sin vej men kom lidt efter igen og råbte: "Luk op, luk op, bryllupsgæsterne er sultne." Men bruden sad og græd og svarede ikke. Haren gik igen sin vej og kom lidt efter tilbage og sagde: "Luk op, luk op, bryllupsgæsterne sidder derude og venter." Bruden svarede ikke, men da haren var gået, lavede hun en dukke af strå, gav den sine klæder på og en ske i hånden, satte den hen ved komfuret og løb hjem til sin mor. Haren kom endnu engang tilbage og råbte: "Luk dog op," og til sidst lukkede den selv op og gav dukken en ørefigen, så hovedet faldt af.

Da så haren, at det ikke var dens brud, og hang med hovedet og gik sin vej.

* * *